

Večja vrsta četrtak in
s peštinami vred ali
v Mariboru s pošiljanjem
na čez celo leto 52 dni,
pa le 16 dni, četrta leta
16 dni. Isten Jugoslavije
56 dni. Naročnina se pošlje
na upraviteljsko "Slovenski
Gospodar" v Ma-
riboru, Korodška cesta 5.
1924 se dopolnjuje do ed-
icije. Naročnina se pla-
čuje v naprej.
Vredna letopisna št. 111.

Polnmesna številka stane 1.50 din.

Polnmesna plačana v gotovini.

Uredništvo je v Mariboru
Korodška cesta št. 5. Pis-
atelj se ne vračajo. Ured-
ništvo sprejema naročninske
inzerate in reklamacije.
Cene inzeratov po dogo-
voru. Za večkratne in-
primeren popis. Naroč-
reklamacije so prosti
proste.
Čekoval račun pošilja
ureda Ljubljana št. 10.65
Telefon internarban št. 111

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

29. številka.

MARIBOR, dne 17. julija 1924.

58. letnik.

Za staro slovensko priprostost.

Globoko v duši našega naroda tiči vera o kralju Matjažu. Ko se bo slovenskemu ljudstvu najhujše godilo, bo vstal kralj Matjaž s svojo vojsko, premagal njegove nasprotnike in začela se bo zlata doba za Slovence.

Dandanes Slovenci ne potrebujemo vojske kralja Matjaža, njegovih vojakov, slovenščina ni več preganjana, pač pa potrebujemo, da bi prišel tisti duh in mišljenje naših prednikov, ki je ustvarilo tako lepo povest o kralju Matjažu, med nas. Dandanes nismo več sposobni, da bi se ogrevali na narodnih vzorih, iz naših duš in src je že davno izginila vsa tista priprostost in nepokvarjenost, da bi se veselili na pravljicah, domačih segah in običajih, da bi našli zadovoljstvo v skupnih narodnih napravah in navadah, ki si jih je naše ljudstvo ustvarilo tekom stoletij.

Pravljice pripovedujoča, otroška nrav našega ljudstva je izumrla, na njeno mesto pa je prišel celo v našega kmeta že tupatam računajoči, dobiček in uživanje iskajoči duh pokvarjenega modernega meščanstva. Tisto mirno življenje, polno poezije in notranje zadovoljnosti na domači grudi je zginilo, vzajemnost v veselju in trpljenju, ki se je tako lepo kazala nekdanj v skupnih vaških praznikih in slovesnostih, dnevno izginja, naseljuje se pa medsebojno sovraštvo, oduševnost med sosedi, vsak dela in uživa sam zase kakor po mestih, ne zmenec se za druge. Naš dobrodušni kmet je že tudi nervozen, že pozna špekulacije, na celi črti posnema pokvarjenega meščana.

Bo mogoče kdo ugovarjal: saj ni več mogoče našemu kmetu živeti v priprostosti nekdanjih starih razmer. Danes se je vse spremenilo. Napredek sili tudi njega, da stopa tudi pri njem v osrednje razum in prefriganost. Kmet mora danes racionalno gospodariti, poznati mora kemijo, razna gnojila, mora se učiti in baviti z narodnim gospodarstvom. Če je suha znanost razkrila marsikatero skrivnost narave in vzela tako mnogo poezije kmečkemu življenju, moramo sicer obžalovati, a pomagati si ne moremo, kakor ne moremo nič proti dejstvu ukreniti, da je železnica uničila počitje stare vozne pošte, telefon in telegraf pa poezijo starega ljudskega koledarja.

Kmet mora priti z mestom, z njegovimi trgovci in agenti v stik, da lahko proda svoje izdelke in kupi svoje potrebščine. S tem pa je naš kmet tudi prisiljen, da postane realni politik, trgovec, da se združi s svojimi stanovskimi tovariši, da ne propade v boju s prebrisanim mestnim trgovcem in špekulantom. Tisto staro, priprosto gospodarstvo brez poljedelskih strojev ni več mogoče, tudi kmet ne bi mogel izhajati, ako bi se ne posluževal v boju z mestnimi trgovci njihovih prefriganih manir.

Na celi črti se tako zdi, da kmet ne more živeti v sedanjih modernih časih v tistih priprostih razmerah duha

in srca, ki so ustvarile nekdanj pravljice in narodne pripovedi, da ni več možno ohraniti v današnjih računajočih časih pesmi in poezije ter nekdanje notranje zadovoljnosti srca med našim ljudstvom.

Res, moderni tehnični napredek je tudi našega samo rastlega kmeta ogrozil v njegovem obstoju, da propadajo njegove lepe stanovske in narodne posebnosti, da tudi on zgublja veselje in zadovoljnost srca, vendar ne smemo obupati in misliti, da so razmere vsemogočne.

Nazaj v staro priprostost obdelovanja zemlje ne moremo in ne smemo, pač pa moramo nazaj v staro priprostost mišljenja in življenja! Obuditi nam je samo treba v naših modernih razmerah tiste sile, ki so ustvarjale poezijo in veselje staremu slovenskemu kmetu, to je pa bila predvsem vera in združitev našega kmeta s kat. Cerkvijo. Kako je ljubil naš kmet svoje cerkve, kako rad je vpeljeval v svoje domače družinsko in gospodarsko življenje cerkvene obrede! Mislimo le na koledarčke, na zelenega Jurja, cvetno nedeljo in njene lepe obrede! Cerkev je vdihavala našemu kmetu veselje in poezijo povsod, doma in na polju. Kako lepo je bilo, ko je sadil na cvetno nedeljo blagoslovljene križce v zemljo in z njimi si zagotavljal božji blagoslov. Njegov duh je bil kljub temu, da se je pečal z zemljo - naravo, bolj v nadnaravnih rečeh. Bil je bogat, poln globokih čustev, ki jih tako pogreša moderni, po racionalnih metodah se ravnajoči kmet.

Drugo sredstvo, da si ohrani naš kmet svoj stari značaj, je, da se drži kmet svojih starih hišnih navad in običajev. Kar je bilo očetu sveto, mora biti tudi sinu. Tu velja posebno ohraniti narodne noše, ki so najlepši znak stanovskega ponosa našega kmeta. Škoda, da tako izginevajo, ker z njimi bo izginil precejšnji kos duše našega trdnega, starega kmeta. Zato velja te držati na vsak način.

Zadnje sredstvo, da ohranimo našemu kmetu star in kremenit značaj, pa so naša društva. Kar je nekdanj storila vaška skupnost pri skupnih vaških slovesnostih, da je zbirala vso vaško mladino, to morajo biti naša društva. Zbirati morajo up našega naroda — mladino, ter jo v društvenih vzgajati v zmislu naših narodnih tradicij, navad in seg. K takemu delu in vzgoji naše mladine po društvenih načelih vzbuditi slovenski narod mladinska dneva v Mariboru, dedekliški dan 9. in 10. avgusta, fantovski dan pa 23. in 24. avgusta. Cilji so veliki, zato mladina na delo! Dr. J.

Žerjavov boj za oblast.

Z najgršimi zločini orjuncsev se že od početka popolnoma strinjajo protiljudski liberalni listi, a to, kar sedaj zadnji čas počenjajo, v zločinstvu že nadkriljuje delo razdivjanih orjuncsev. V orjuni so se znašli ljudje brez vere in brez poštenja, polni starih grehov in hudobnih nakle-

pov in ti ljudje, ki so po večini zelo bojazljivi, si samo zato upajo s svojim divjaštvom na dan, ker imajo toliko zaslonbe in pomoči v politiki naših policajdemokratov. Ta politična družba še nima dovolj, da zadnji čas prikriva vse orjunske zločine, ampak ona je še tako drzna in nesramna, da dolži vse svoje nasprotnike zarotništva in vsehi mogočih kaznivih dejanj.

Ko so orjunci v ljubljanski okolici zverinsko mučili delavca Juvana, ki je še sedaj z ranjeno in za vedno poškodovano roko v bolnišnici, je začelo ljubljansko »Jutro« na eni strani pisati o nekih »neznanih« storilcih, na drugi strani pa na vso moč kopiciti najrazličnejše obtožbe proti Slovenski ljudski stranki, njenim pristašem in še drugim, ki ne marajo Žerjavove komande in njegovih hlapcev. Ravno sedaj, ko ljudstvo pri občinskih volitvah ponovno in odločno kaže ter dokazuje, da je Slovenska ljudska stranka njegova prava zastopnica, je policajdemokratska družba začela najhujšo gonjo proti SLS in torej tudi proti slovenskemu ljudstvu.

Tako odkriva »Jutro« že dober teden dni »komunistično-kerikalno zaroto.« Pisari tega ostudnega lista so si celo »zaroto« enostavno izmislili, prinašajo jo pa tako, kot bi dobivali o tem poročila iz Prage, Dunaja in bogve še odkod. Jutrovci čisto natančno »vedo«, kaj vse so sklenili ruski komunisti v Moskvi, potem tudi naznanjajo, da so prevratni odbori ali »komiteti« na Dunaju, v Gradcu, Trstu, Solunu itd. Ti odbori, ki jih »Jutro« seveda čisto natančno pozna, naj bi pošiljali navodila in pa ogromne svote denarja prevratnikom v Jugoslavijo. Za te prevratnike pa ima »Jutro« seveda vse, ki ne pripadajo policajdemokratom in radikalcem. Po »Jutrovih« lažeh se stekajo celi milijoni dinarjev v samo Slovenijo »Jutro« in njemu podobni listi, ki to zaroto in vsa zarotniška sredstva tako dobro poznajo, doslej še niso s svojimi orjunci zajeli in prestregli zarotniškega denarja in navodil in tudi to nam ne bodo nikdar razložili, zakaj je slovenski kmet in delavec tako reven, ko mu vendar iz Dunaja, Gradca, Trsta, Soluna itd. stekajo zarotniški milijoni, dočim je gospoda okrog »Jutra«, »Tabora«, »Domovine« itd. tako bogata in razkošna, ko nima nobene svete z zarotniki ter celo v največji vniemi cele zarote razkriva. Saj je vendar postavno določen precejšen del od zasačenega tihotapskega denarja kot nagrada, zakaj potem ne gredo orjunci in jutrovci onim nasproti, ki nosijo v Slovenijo zarotniške milijone? Če so jim vsi zarotniški načrti tako dobro znani, bi to prav lahko storili in če denar že za drugo ne rabijo, bi potem vsaj svoj »Tabor«, ki se je moral zmanjšati na samo dve strani, zopet spravili na štiri ter mu pomagali, da bi zopet vsaj enkrat na teden pod imenom »Narodni list« brezplodno skušal slepariti naše zavedne kmete. Od policajdemokratske družbe se mora končno vsaj to zahtevati, da pokaže v vrstah svojih nasprotnikov vsaj nekaj

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

16

Pa spustila se je na tla in Trzan je prihitel nazaj ter pograbil za vrv. Toda žival je opazila, da jo drži ujeta le tenka vrv, zgrabila jo je z ostrimi kremplji in jo pretrgala, še preden je mogel Trzan spet zanko zadrgniti.

Zelo užaljen je bil. Ves njegov lep načrt je splaval po vodi in tudi topot ni bilo nič s kožuhom in z obleko, kakršno imajo ljudje.

Sabora je celo uro stopala gorindol pod drevosom. Včasih je zarjavela, se skrčila in se pognala v veje, pa bilo je kot bi ugrabila lahen vetrič, ki je šuštal skozi pragozd.

Trzan ji je vsakokrat v brzem skoku ušel na višjo vejo.

Nazadnje se je naveličal tega igranja. Utrgal je gnil sadež in ga zagnal Sabori, da se ji je razmazal na rečičem se obrazu, kriknil bojni izzivalni klic Kršakovega rodu v pragozd, skočil v veje in izginil.

IX.

Kako je Trzan prvič srečal človeka.

Leta in leta so minevala.

Claytonov sin, belokožec Trzan je živel v džungli, hodil na lov, se kopal v morju in obiskoval kočjo očetovo.

Njegove telesne moči so rastle, pa tudi njegov duh je napredoval. Bral je knjige, globlje in globlje je prodiral v skrivnostni svet, ki je ležal nekje onstran džungle in onstran morja.

Lenobe in brezdelja ni poznal.

Lovil je ribe po potokih in jezerih ali pa zalezoval plahe antilope po gorskih planotah, kopal se je v morju in se igral z valovi ali pa sledil Sabori, svoji stari sovražnici, Horti, divjemu merjascu in drugi divjačini pragozda. Dela, zabave je bilo vedno dovolj.

Pa tudi bojev ni manjkalo.

Njegovi različni sovražniki mu niso dali miru. Dan in noč je moral v bistri čuječnosti napenjati oči in ušesa. Življenje v džungli je neprestana borba, nepretrgano prežanje in zasledovanje.

Kolikokrat je komaj za las ušel ostrim krempljem Sabore, silnim čekanom Hortel! Pa ušel jim je vsakokrat. Gibčna je bila levinja Sabora, nagel je bil Numa, njen soprog, toda Trzan je bil kakor blisk.

Tantor, slon, pa je bil njegov prijatelj.

Kako to? Sam ne vem. Pa v mesečnih nočeh so videli prebivalci džungle hoditi Trzana belokožca skupaj s slonom Tantorom po goščavah in travnatih planotah in včasih je mali Trzan jezdil visoko gori na Tantorovem širokem hrbtu.

Vse druge živali džungle pa so mu bile sovražne, niti v Kršakovemu rodu ni imel razen Kale skoraj nobenega prijatelja.

Zato pa je rad sameval in se učil.

Cele dneve je presedel v očetovi koči, kjer sta še vedno ležala nedotaknjena kostenjaka njegovih starišev in v zibelki kostenjak Kalinega mladiča. Z osemnajstim letom je gladko bral in tudi razumel vse knjige, kar jih je bilo po policah in po predalih.

Tudi pisati je znal, gladko in razločno. Seveda le samo tiskane črke. Pismenk se ni učil. Našel je sicer popisane papirje med svojimi zakladi, pa le malo jih je bilo, ni se mu zdelo vredno, da bi se mučil še z novimi črkami. Bral jih pa je, četudi zelo počasi in s trudom.

In tako je prišlo, da je mladi, osemnajstletni an-

gleški lord bral in pisal jezik svojih očetov, govoriti pa ga ni znal. Naučil se ga je pač le samo iz slik, ki so spremljale in pojasnjevale tiskane besede, ne pa iz žive govorice.

Govoriti še vobče nikdar ni čul, ker se tudi nikdar ni videl nobenega človeka razen samega sebe.

Džungla je divja in nedostopna. Visoke gore jo ločijo od notranjščine, morje jo obdaja od druge strani. Levi in leopardi in strupene kače žive v njej. Gosto zaraščeni in zapleteni pragozd ni vabljev za človeška bitja.

Človeška noga še ni stopala po njegovih mokrih, mahovitih tleh, sekira še ni pela ob njegovih orjaških debelih.

Toda ko je sedel Trzan nekega dne v očetovi koči in se uglabljal v skrivnosti svojih knjig, so se zgodile reči, ki so za vedno spremenile mirno in varno življenje samotne džungle.

O daljnega vzhoda sem, iz globoke notranje Afrike, se je bližal čuden sprevod džungli.

Spredej je korakalo petdeset črncev oboroženih z dolgimi sulicami in z velikimi loki in tulji polnimi ostrih puščic na hrbtu. Podolgovate ščite so nosili, velike zlate obroče so imeli v ušesih in ptičja peresa v kodravih laseh.

Za njimi je šlo par sto žen in otrok. Žene so nosile na glavah težka bremena, kuhinjske kotle in lonce, hišno opravo in slonovo kost.

Na koncu sprevoda je korakalo nad sto do zob oboroženih mož.

Videlo se je, da se črnici boje napada od zadaj, ker so na koncu sprevoda postavili svojo glavno moč.

In tako je tudi res bilo.

Daleč v notranji Afriki je ležala njihova domovina. Tam sredi rodovitnih poljan in travnikov in lepih goz-

ljudi, katerim bi se brez posla vsaj tako dobro godilo, kot se godi Zerjavovi družbi ob vladnih fondih (državnem denarju), ki jih mora krvavo plačevati »zarotniško« slovensko ljudstvo.

Voditelj SLS je v Beogradu odločno in jasno razložil, kako se pri nas po krivdi dobroznanih ljudi izpodkopa zakon in red, policajdemokratska družba pa piše po svojih listih, da je to laž. Tej družbi je vse v redu in pravi si, če oboroženi divjaki naše delavno ljudstvo najprej nesramno izrivajo, potem pa pobijajo, prav in v redu je tudi to, če v mraku počakajo človeka in ga pohabijo, če vdirajo v stanovanja in razbijajo pohištvo, če sireljajo cele selve v natižen vlak, če skrunijo cerkve, če pošljajo grozilna pisma, napovedujejo pokolje in požige, vse to je v redu, proti redu in pravici naj bi pa bilo vse to, kar stori napadeni proti napadalcu in kar hoče slovensko ljudstvo proti peščici nasilne, nepoštena in lažnjive policajdemokratske gospode.

Po redu in postavi naših policajdemokratov bi morala slovenski kmet in delavec poljubljati orjunske zastave in znake ter se klanjati največjim barabam v orjunski uniformi, nadalje bi morali po tej »postavi« naši ljudje na veliko požirati vse policajdemokratske sleparije, voliti Zerjavovo družbo, ki se skriva sedaj pri občinskih volitvah pod raznimi imeni in končno, če bi pri vsej tej pokorščini razdivjani orjunci še vedno mučili in pobijali naše kmete in delavce in če bi liberalna gospoda na prisleparjenih mestih v naših občinah kmeta tudi do živega odirala in izkorščala, bi naš človek še vedno moral reči: Naj le bo tako, živijo dr. Zerjav, Kukovec, Lipold, Spindler itd. Naš narod pa ima pravi čut za red in postavo in zato najodločnejše odklanja »postave« Zerjavove družbe in njenih banditov.

To Zerjavovci dobro vedo in zato dajo duška svoji jezi v lažeh in obrekovanju. Oni hočejo na vsak način gospodariti v Sloveniji, ljudstvo jim pa tega gospodarstva noče dati. To se je pokazalo pri državnozbornih in se kaže tudi sedaj pri občinskih volitvah. Pri teh volitvah so se policajdemokrati še precej zanašali na varanje z raznomenskimimi listami. V Beograd so pošiljali svojim vladnim zaveznikom več kot preveč lažnjivih poročil o svojih zmagah. Sleparije se pa niso obnesle in sedaj iščejo druga pota in sredstva, da bi si prilastili gospodarstvo rad Slovenijo vsaj za kratek čas. To zadnje sredstvo obstoji v tem, da skušajo vse svoje nasprotnike označiti kot najhujše zarotnike, sebe pa predstaviti kot edino zmožne in sposobne obvladati to neverno »zarotniško gibanje.« Pri vsem, kar počenja sedaj že dalje časa s svojimi orjunci, je jasno, da bi radi zapeljali naše ljudstvo k nepremišljenim korakom. Če bi se jim to posrečilo, bi hitro javili v Beograd: Evo, revolucije v Sloveniji, dajte nam oblast, da jo zadušimo. Slovensko ljudstvo se pa ne bo dalo zapeljati od izživčev, ampak se bo lepo mirno pripravilo na temeljit obračun v gotovosti, da takim poskusom in načrtom, kakor jih imajo sedaj policajdemokrati, tikoma sledi tudi neizogiben poraz.

Naprednjaška narodnost.

Končane občinske volitve, ki so se že vršile po nekaterih občinah na Slov. Štajerskem ter Kranjskem, so prinesle Slov. ljudski stranki zopetno zmago, na katero je stranka lahko ponosna. Dosedanji izid občinskih volitev je prinesel SLS poleg sijajne zmage tudi fotografijo takozvane naprednjaške narodnosti, katero ku-

dov polnih divjačine so živeli dolgo let, kakor so živeli njihovi dedje in pradedje. V miru so obdelovali polja v miru so lovili slone in so prodajali slonovo kost belim trgovcem, ki so prihajali k njim iz sosednih naselbin.

Pa beli človek nima nikdar dovolj. Vse bi rad imel in še zastonj. Kako po ceni so jim prodajali slonovino, za katero so dan na dan življenje tvegali!

Toda beli trgovec še ni bil zadovoljen. Še tistega ni hotel dati, kar so ubogi črnici zahtevali, in nekega dne so napadli naselbino in jim s silo vzeli, kolikor so še imeli slonovine.

Tedaj pa je zavrela črnecem kri. Planili so nad bele ljudi, ko so se vračali s svojim plenom skoz gozdove, in je skoraj vse pobili. Le malo jih je ušlo.

In beli ljudje so se maščevali.

V velikem številu so napadli naselbino, morili in žgali, da je bila groza. Nesrečni črnici so bežali, v naglici so pobrali in odnesli seboj, kar se je dalo, divja, mračna džungla jih je sprejela v svoje varno zavetje. Tja si belokožci niso upali za njimi.

In potovali so dneve in tedne, čez gore in gosto zaraščene pragozde proti zapadu, svobodi naproti. Nekdanje mogočno pleme se je skrčilo na par sto mož. Koliko jih je padlo, koliko so jih beli vlekli seboj v sužnost!

Iskali so si novo domovino. Dolgo so hodili po neznanih goščavah, koder še ni stopala človeška noga. Nazadnje so našli sredi pragozda pripraven kraj za novo naselbino, zeleno travnato planoto, tu pa tam poredka drevesa, potok jo je namakal in krog in krog jo je obdajala neprodorna džungla.

Tu so se ustavili ter se takoj lotili dela.

Posekali so drevesa, si naredili iz vejevja koč, obdali vas z močnim plotom iz kolovja, razkopali travnik, nasadili koruzo in posejali duro. V nekaj mesecih so

jejo v zvezde edino pravega in zveličavnega jugoslovanskega narodnjaštva dr. Zerjavovi listi: »Jutro«, »Narod«, »Tabor«, in »Domovina«.

Pri pogledu na to slavo naprednega narodnjaštva si hočemo po dejstvih, ki so se doigrala zadnje dni pri občinskih volitvah, nekoliko ogledati pravo fotografijo naprednega narodnjaštva. Ta fotografija zgleda v luči občinskih volitev tak-le:

Ko je prinašalo dr. Zerjavovo časopisje pod debelimi naslovi izide pri občinskih volitvah, je prištevvalo poleg dr. Zerjavovih demokratov kot najbolj napredno narodne predvsem tudi pristaše Samostojne kmetijske stranke.

Dr. Zerjavovo »Jutro« in Pucelj »Kmet. list« sta si sicer vedno v laseli, na časniškem papirju odklanja Pucelj vsako žlahto z dr. Zerjavom; ko pa je šlo pri občinskih volitvah za nastop proti Slovenski ljudski stranki, so bili Zerjavovci in samostojni edini kot žlahta prvega kolena. Nekako plačilo, ker so šli samostojni s samostojnimi demokrati v skupni bojni črti proti SLS, je pohvala »Jutra«, »Naroda« in »Domovine«, češ samostojni so se pokazali kot napredno-narodni elementi, akoravno šepajo v vrstah žalostnih preostankov Samostojne kamo kapitalistično birtovski mešetarji, ki so vse drugo — samo narodnjaki ne!

Dr. Zerjav je torej po svojem časopisju uvrstil v takozvane napredno narodne vrste vse novoizvoljene samostojne odbornike, g. Pucelj ni v »Kmet. listu« niti z besedico uporekal tej uvrstitvi, se torej popolnoma strinja glede pobratimije Zerjavovcev s samostojnimi, akoravno so prvi v vladi, g. zeleni general Pucelj pa v opoziciji.

Po pisavi ter štetju dr. Zerjavovih glasil niso šteti med blažene napredne narodnjake samo zeleni odborniki iz vrst Samostojne, ampak celo soc. demokratje, ako so bili tolikanj slepi, da so ponudili Zerjavovcem svojo pomoč proti SLS.

Socialdemokrate sicer »Jutro« obklada ob vsaki priliki z rdečimi brezdomovinci, ki so zatajili narodnost ter so radi socialističnih načel zadnje vrste nazadnjaki, ki niti ne spadajo pod krov skoz in skoz narodne Jugoslavije.

Pri zadnjih občinskih volitvah se je pa Zerjavovcem posrečilo, da so po nekaterih občinah v celjskem okrožju preslepili socialdemokrate, da so jim pomagali proti SLS listam, te rdeče brezdomovince je Zerjavovo časopisje takoj z mastnimi črkami uvrstilo med svoje napredno narodne elemente. Se eno stopnjo nižje so stopili Zerjavovci glede naprednega narodnjaštva, ko so sklenili proti SLS zvezo celo z najbolj zagrizenimi nemškutarji ter Nemci v Slov. Bistrici.

Proti nemškutarjem ter Nemcem se Zerjavovci po svojih glasilih najbglj šopirijo, jih preklinjajo, jim grozijo, da celo z revolverji ter bombami so pridrveli v Slov. Bistrico, da ukrotijo Nemce, za občinske volitve pa vidimo v Slov. Bistrici na skupni listi poleg čistokrvnih Zerjavovih demokratov, pristne Nemce in nemškutarji. Nemski in nemškutarski odborniki v Slov. Bistrici bodo dobili v »Jutru« in »Narodu« napredno odlikovanje: prišteti bodo v vrste od dr. Zerjava zveličanih — naprednih narodnjakov.

Tako izgleda v kratkih potezah fotografija naprednega narodnjaštva v luči, kakor so jo ustvarila resnična dejstva najnovejših občinskih volitev. Ta fotografija je sicer počorgana z najgusnejšimi pegami narodnjaškega izdajstva, a po zatrdilih Zerjavovcev je

spet živeli svoje nekdanje življenje, kakor so ga bili vajeni v stari domovini.

In lep mir so imeli.

Tu sem ni bilo belokožih grabežljivcev in sirovežev, tudi sovražnih plemen ni bilo ted, bi ki napadali in jim jemali poljske pridelke.

Le eno je bilo.

Džungla je mrgolela nevarnih, krvoločnih roparic.

Ta in oni, ki je šel predaleč v pragozd, je že izgubil in ni ga bilo več nazaj. Divja zver ga je raztrgala. Lev je parkrat že obiskal vas, skočil čez kolovje in si odnesel črnca. Leopardi in panterji so jih plašili.

Močna straža je zato morala po dnevi stražiti ženske, ki so delale na polju, po noči pa so kurili velike ognje na vasi in nihče ni smel iz naselbine.

V džunglo pa si dolgo niso upali.

Toda Kulonga, sin poglavarja Mbonge, je bil drzen in pogumen lovec in velik bojevnik svojega rodu. Ni poznal strahu in nekega dne je odšel daleč v divjo džunglo na lov.

Previdno je stopal, oči in ušesa je imel odprta, dolgo, ostro sulico je nosil v desnici, vedno pripravljeno, v levici pa podolgovati ščit, ki je tesno pokrival njegovo mišičasto telo.

Čez ramena mu je visel dolgi lok in njegov tulj je bil poln tenkih puščic, njihove konice so bile omočene z gosto smoleno zmesjo, zadjale so smrt, če so le samo kožo oprasile.

Noč ga je zalotila daleč od domače vasi. Pa še dalje je hotel v pragozd drugi dan, zato je zlezal v veje visokega drevesa, si spletel ležišče in se spravil k počitku.

Tri milje proti zapadu je taboril rod Kršakov.

Ob zori so vstali in šli za hrano po džungli. Trzan je obiral gozdne sadeže, stikal za ptičjimi jajci in se

pristno jugoslovanska, ker je izčiščena v boju proti rimskim brezdomovincem — Slov. ljudski stranki. — Pri Zerjavovcih je napredno in narodno vse, samo da je proti SLS, ki je edina prav ter pametno narodna in to ne samo na papirju, ampak tudi po resničnih dejanjih, kar svedoči tudi njen narodno samostojni nastop pri občinskih volitvah in njena zmaga. Radi pustimo Zerjavovcem napredno laži-narodnjaštvo; mi pa rajši obdržimo zavest resnične in sijajne zmage.

Orlovske prireditve.

Celjsko orlovsko okrožje.

Kakor že javljeno, priredi Celjsko orlovsko okrožje v nedeljo, dne 20. julija t. l. svojo okrožno prireditev v Vojniku pri Celju. Spored bo sledeči:

Dopoldne:

Ob 8. uri zjutraj zbirelišče pri »Belem volcu« v Celju. Ob 8. uri sprevid skozi Gaberje do Majdičeve kapele. Odtod z vozovi v Vojnik.

Ob 10. uri sv. maša v Vojniku, pridigar dr. Hohnjec iz Maribora.

Po sv. maši javni tabor pred cerkvijo, govori dr. Hodžar iz Celja.

Popoldne:

Ob 3. uri telovadni nastop na sejmišču v Vojniku. Po telovadbi prosta zabava. Igra godba iz Radeč pri Zidanem mostu. Vstopnina za telovadni nastop: Sedeš 10 din., stojišča din 5.

K občini udeležbi vabi

Bog živi!

odbor.

Cela Šaleška dolina v nedeljo, dne 20. julija v Skale!

Orel Soštanj želi ta dan pokazati, koliko lepega so nauči mladina pri orlovskih odsekih. Spored je izredno zanimiv. Nastopi čez 100 orlovske mladine samo od šeststanskega Orla z najlepšimi telovadnimi točkami. Sodeluje polnoštevilna rudniška godba. V cerkvi in pri telovadnem nastopu poje znani naraščajski zbor iz Soštanj. Začetek je točno ob 3. uri popoldne. Pridite vsi v prijane Skale! Pridite zlasti fantje iz St. Ilija in St. Janža, da tudi pri vas ustanovite čimprej Orla. Takoj po nastopu je v dekaniji sestanek vseh teh fantov, ki se zanimanje za Orla, da se razgovorimo, kako bomo začeli. Bog živi!

Poročilo o sijajni orlovski prireditvi pri Sv. Juriju ob Sč.

V nedeljo, dne 6. t. m., je orlovstvo ljutomerskega okrožja imelo pri nas svoj javni nastop. Zjutraj ob 8. uri je bil sprejem orlovskih čet pri žilavski vagi, odkoder so v povorki z ljutomersko godbo na čelu odkorakale k bližnji podružnici sv. Duha na Stari Gori, da se poklonijo svojemu Kralju. Podružnica je obhajala baš svoje Telovo. Orlovstvo mu je podelilo prav poseben sijaj: udeležilo se je sv. maše na prostem in telovske procesije. Stevilna duhovščina, nad vse ugodno vreme, streljanje in velike množice naroda iz vseh sosednjih župnij, vse to je ustvarilo neko izredno praznično razpoloženje in marsikatero veselo solzo v obeh. Od bližnjega Sv. Antona je že poprejšnji večer prihitel pevski zbor, ki je skupno z domačim izborno prepeval, tako pri slavnostni maši, kakor popoldne. — Orlovstvo je nato odkorakalo k Sv. Juriju, kjer se je ob 4. uri pričel telovadni nastop. Vršil se je na telo-

zložno bližal očetovi koči, kjer je nameraval pri knjigah prebiti ves dan.

Posamič in po dva in tri skupaj so se razkropili Kršakov podaniki po pragozdu, pa vedno so ostali toliko blizu drug drugemu, da so si mogli na prvi klic prihiteti na pomoč.

Kala je marljivo obračala preperelo listje in vejevje po široki slonovi stezi in iskala mastne gobe in sočno mahovje.

Sumljiv šum ji udari na uho.

Rahel je bil, pa njem posluš je bil oster in dobro je razločevala, kedaj šušti veter po listju, kedaj pa stopa po njem sovražna noga.

Vznemirjena se je ustavila.

V ravni črti je ležala pred njo široka Tantorova steza, dobrih petdeset metrov daleč je videla po njej.

Skoz listnati predor je stopala urnih korakov čudna, grozeča postava. Kulonga je bil.

Kala ga ni marala počakati. Obrnila se je in naglo odšla nazaj po svoje sledi. Ni bežala. Pa gorila ne nãpade rad človeka, če ga ne razdraži. Rajši se umakne.

Trdo za Kalo je prihital Kulonga. Gladen je bil in mesa se mu je zahotelo. In tule se mu je objuboval dober plen —!

Naglo je stopil in pripravil sulico za napad.

Na ovinku se mu je skrila. Skočil je za njo in jo kmalu spet zagledal čisto blizu pred seboj.

Ustavil se je, daleč nazaj je zamahnila roka, ki je držala sulico, kakor blisk so sunile krepke mišice naprej in sulica je zletela proti Kali.

Pa slabo je meril. Toliko da ji je sulica oprasnila kožo.

Srdito je zakričala Kala in se razdražena obrnila proti sovražniku.

(Dalje prihodnjič).